

ΘΕΑΤΡΟΝ

Θέατρον Κυβέλης : «Ο Κρυφὸς Πόθος», δράμα τοῦ μακεδονικοῦ ἀγῶνος εἰς πράξεις 3, ὑπὸ Μ. Δωρικοῦ.

Ο Μ. Δωρικός, — ἢ ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο κρυπτόμενος κ. Μ. Λιδωρίκης, — ητύχησε νὰ συμμετάσχη τοῦ πολέμου ὡς εὐζωνος, νὰ συμμερισθῇ τὴν ἀγαλλίασιν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τῶν ἑλλήν. ὀπλων, νὰ ἐνωτισθῇ ἰδίως τῶν ἑλληνικωτάτων παλμῶν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἀδελφῶν. Ἦτο φυσικὸν ὁ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀσχολούμενος τόσῳ ἐπιμελῶς μετὰ τὸ θέατρον, νὰ σκεφθῇ νὰ δραματοποιήσῃ ἐν μέρος τοῦ ἀληθινὰ δραματικοῦ καὶ ἀληθινὰ ὤραιου ἀγῶνος, νὰ προσδώσῃ τὴν ζωὴν τῆς σκηνῆς εἰς τὸν πατριωτικὸν ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐφλέγετο, νὰ συμπλέξῃ ἀρμονικῶς τὴν δάφνην τοῦ πολέμου μετὰ τὴν δάφνην τῆς Τέχνης. Ἄλλ' ὅμως ἀποδεικνύεται ἅπαξ ἔτι ὅχι σπανία ἢ πλάνη καθ' ἣν νομίζομεν ὅτι ἐξωτερικεύσαμεν πλήρως τὸν ἐνδόμυχον παλλόμενον κόσμον, ὅποτε ὑποτυπωδῶς μόνον παρέσχομεν στοιχειώδη τινὰ σημεῖα του, ὅτι ἐνεφυσήσαμεν εἰς τὸ ἔργον ἡμῶν τὴν ἐκ τῶν γεγονότων μεγάλην πνοήν, ἣ ὁποία ἐν τούτοις πνέει ἀκόμη μόνον ἐν ἡμῖν, ὅτι εἶπομεν τὰ ἔμψυχα, τὰ τελειωτικὰ λόγια μετὰ τὰ ὁποῖα θὰ διερμηνεύετο αἰφνης, πράγματι δραματικῶς, ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δράματα τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἐνῶ ἀπλῶς ἐπανελάβομεν τὴν εἰς μάτην τόσῳ ἀκριβολόγον στερεοτυπίαν τοῦ καθημερινοῦ τύπου ἢ, καὶ ἐνιαχοῦ, ἐρρητορεύσαμεν ἀρκετὰ πεζῶς.

Εἰς τὴν περίστασιν ἣ ὁποία μετὰ ἀπασχολεῖ, λυποῦμαι ἀκόμη περισσότερον διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς μεγάλης δραματικῆς πνοῆς, τῆς ἀληθινὰ ποιητικῆς γλώσσης, διότι ἢ εὐρεσις τοῦ μύθου κάθε ἄλλο εἶνε ἢ ἀτυχῆς, καὶ διότι ἢ ὅλη οἰκονομία, παρὰ κάποιας «ἀδειας» δὲν εἶνε ἀδόκιμος. Ἀληθῶς, εἶνε ὠραία ἢ ἐπίνοια περὶ τῆς ἑλληνικωτάτης κόρης τοῦ χωρίου Κρίνου τῆς Μακεδονίας ἣ ὁποία ἀγνοεῖ ὅτι οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἔταξαν εἰς μέλλοντα ἐλευθερωτὴν καὶ ἣ ὁποία ἀγαπᾷ κάποιον ἀγνώστου προελεύσεως, πραγματευτὴν. Ὁ πατὴρ τῆς, ὁ πρόκριτος καὶ δημογέρον, πιστὸς εἰς τὸ τάμα του, τὸν ἀποκροθεῖ ἄλλ' ὅμως ὅχι ἐπὶ πολὺ, ἀφοῦ ὑπὸ τὸν πραγματευτὴν κρύπτεται Ἕλλην ἀξιωματικὸς, ὅστις ὅταν ἐν τέλει ἐπανερχεται εἰς τὸν Κρίνον, παρουσιάζεται ἐπὶ κεφαλῆς ἑλληνικοῦ στρατιωτικοῦ σώματος ὡς νικηφόρος ἐλευθερωτῆς. Μαζὶ μετὰ τὰς περιπετείας τοῦ εἰδυλίου αὐτοῦ ἀναπαρίσταται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν γένει καὶ ἰδίως κατὰ τῶν ὡς ἄνω ἑραστῶν μῖσος ζεύγους βουλγαρικοῦ, ἀποτελουμένου ἀπὸ ἓνα κομιτατζὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἐρωμένην του, ἣ ὁποία ἔχει ἐγκατασταθῆ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Δημογέροντος ὡς δευτέρα σύζυγός του, ἀναπαρίστανται αἱ δεινοπάθειαι ἀλλὰ ἐν τέλει καὶ ἡ συγκινητικὴ ἀτελευθέρωσις τῶν δούλων ἀδελφῶν, ἀφοῦ εἰς τὴν πρώτην πράξιν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ὑαλόφρακτον «χαγιάτι» φαίνεται ὁ Κρίνος χιονοσκεπῆς καὶ ὀλόλευκος τὴν 1 Ἰανουαρίου

1912 και εἰς τὴν τελευταίαν πράξιν εἶπε ὁ θάλλων ἀπὸ τὰς δάφνας τῆς νύκτος Κοῖνός τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1912. — Τὸ ἔργον ἀνεβιβάσθη μὲ ἰδιαιτέραν ὄλως ἐπιμέλειαν ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ θεάτρου Κυβέλης, ἐπιμέλειαν σκηνογραφικὴν καὶ ἐπιμέλειαν ὑποκρίσεως. Καὶ ἡ κυρία Κυβέλη Ἀδριανοῦ μὲ τὴν γαλανόλευκον ἀμφιεσὴν τῆς, καὶ ὁ κ. Βονασέρας, ὁ συνταραχθεὶς ἐπιτοσοῦτον ὥστε νὰ μὴ πετάξῃ τὸ φέσι του ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ (δι' ὃ καὶ ἀμέσως ἤκουσε κάποιον θεατὴν νὰ φωνάζῃ πρὸς αὐτόν: «Γέρο, τὸ φέσι σου!»), καὶ τὸ ζεῦγος Καλογερίκου ὡς ζεῦγος Κομιτατζήδων, καὶ ὁ κ. Γαβριηλίδης, ἄν καὶ ὀλίγον ταυρομαχικὸς καὶ ἰσπανὸς τὴν ὄψιν, ὁ ἄλλως τὸ ἦθος τόσῳ μειλίχιος, καὶ ὁ κ. Ροδάκης, ἔπαιζαν μὲ ἰδιαιτέραν ὄλως συγκίνησιν. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ «Κρυφοῦ Πόθου» παρὰ τῷ κοινῷ εἶπε ἀναμφισβήτητος· καθ' ἣν ἡμέραν γράφω εἶπε ἡ ἑβδόμη του παράστασις καὶ βεβαίως δὲν θὰ εἶνε ἡ τελευταία.

ΧΡ. ΘΕΜ. ΔΑΡΑΛΕΞΗΣ